Μοναδική λύση η «επιστροφή» στη βελανιδιά

Της **Λίνας Γιάνναρου**

Κάποτε, τα δάση της βελανιδιάς προστατεύονταν από τις Δρυάδες, νύμφες που γελούσαν με τη βροχή, έκλαιγαν όταν τα δέντρα έχαναν τα φύλλα τους και πέθαιναν μαζί τους όταν αυτά κόβονταν. Τα χρόνια όμως πέρασαν και η όμορφη βελανιδιά εγκαταλείφθηκε και από θεούς και από... ανθρώπους, που με την ανελέητη υλοτόμηση, τις εκχερσώσεις και την επέκταση των οικισμών τους περιόρισαν δραματικά τα δάση της σε ελάχιστες περιοχές της χώρας. Κάτι όμως φαίνεται ότι ήξεραν οι αρχαίοι...

Στο ζοφερό σκηνικό που έχει διαμορφωθεί μετά και τις τελευταίες πυρκαγιές της Αττικής, η «επιστροφή στη βελανιδιά» διαφαίνεται ως η μόνη λύση. Κι αυτό γιατί, εκτός από τη φυσική τους ομορφιά και την ιδιότητά τους να εξασφαλίζουν οικολογική ισορροπία όπου και να αναπτύσσονται, τα δάση βελανιδιάς διαθέτουν δύο σημαντικά και άκρως κρίσιμα στις μέρες μας χαρακτηριστικά: δεν είναι εύφλεκτα και επιπλέον βλαστάνουν ταχύτατα έπειτα από πυρκαγιά.

Πολλαπλά οφέλη

Στα αρμόδια γραφεία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης βρίσκεται ήδη πρόταση για την αποκατάσταση των καμένων περιοχών με βελανιδιές, την οποία υιοθετεί και η Πανελλήνια Ενωση Δασολόγων. Η πρόταση έχει συνταχθεί από τον ανεξάρτητο ερευνητή κ. Βαγγέλη Ευθυμίου, ο οποίος μίλησε στην «Κ» για τα πολλαπλά οφέλη μιας τέτοιας παρέμβασης. «Τα περισσότερα είδη βελανιδιάς καίγονται πιο δύσκολα από τα πεύκα που επικρατούν στα δάση της Αττικής, ενώ χάρη στο τεράστιο ριζικό σύστημα που αναπτύσσει (σ.σ. μπορεί να φτάσει ώς τα 10 μέτρα βάθος), η βελανιδιά λειτουργεί και σαν μια μεγάλη αποθήκη νερού. Με τη διαπνοή των φύλλων αυξάνει την υγρασία στο περιβάλλον και ταυτόχρονα ψύχει την ατμόσφαιρα. Ετσι, σε μεγάλες εκτάσεις γύρω από την Αττική θα μπορούσε μακροπρόθεσμα να λειτουργήσει ως το τέλειο κλιματιστικό για το Λεκανοπέδιο».

Σύμφωνα με τον ίδιο, μάλιστα, η αναδάσωση με βελανιδιές δεν απαιτεί αγορά φυτών από φυτώρια, αφού η σπορά με βελανίδια και η κάλυψη με μόλις 2 εκατοστά χώμα αρκούν για την ανάπτυξη ενός δάσους. «Συμφωνώ απόλυτα με την ιδέα», τόνισε στην «Κ» ο κ. Νίκος Μπόκαρης, πρόεδρος της Πανελλήνιας Ενωσης Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων. «Πιστεύω ότι είναι απαραίτητο το θέμα να εξεταστεί από τους αρμόδιους φορείς και να εκδοθεί άμεσα εγκύκλιος για την εφαρμογή του, έστω και πιλοτικά». Οπως υποστηρίζει μάλιστα, ιδιαίτερα χρήσιμο θα ήταν να γίνουν φυτεύσεις γύρω από τους οικισμούς του Λεκανοπεδίου, «κάτι σαν φυσική αντιπυρική ζώνη». Το εγχείρημα, βέβαια, έχει τις δυσκολίες του. Οπως επισημαίνει και ο κ. Ευθυμίου, είναι ανάγκη λήψης μιας γενναίας απόφασης για την προστασία των νέων δασών από τη βόσκηση για διάστημα τουλάχιστον μιας δεκαετίας. «Αντίθετα, μετά το πέρας της δεκαετίας, η παρουσία της κτηνοτροφίας είναι απαραίτητη για την καλλιέργεια του δάσους».

Χρειάζεται σχέδιο

Σε κάθε περίπτωση, η αναδάσωση των καμένων εκτάσεων στη βορειοανατολική Αττική χρειάζεται να γίνει με σχέδιο. «Υπάρχει ο φόβος ότι εξαιτίας της πίεσης να προχωρήσουν τα έργα, αλλά και επειδή βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο, οι αναδασώσεις να ξεκινήσουν χωρίς μελέτες και σχεδιασμό», επισημαίνει ο κ. Μπόκαρης. «Μάλιστα, φοβούμαι ότι θα γίνουν ενέργειες στο όριο της αυθαιρεσίας. Δεν είναι όμως ώρα για τσαπατσουλιές. Τα έργα πρέπει να γίνουν με τρόπο συστηματικό και τεχνικά άρτιο. Είναι αδιανόητο να μιλούν σήμερα οι μηχανικοί και όχι οι δασολόγοι».

10.09.2009

Πηγή: εφημ. Καθημερινή